

Weera Sergeijewna

A. Ruissalo.
(Jatkoa)

Maria oli ollut useita kuukausia sen ylhäisen perheen lapsen imettäjänä. Alka alkoi kulua jo hlemaan rattoisemmin, kun hän tutustui ympäristöönsä. Eräänä satelena itana sai hän suuren hämmästyksen, jota hän ei voinut ensialkoina lainkaan uskoa todeksi. Hän, oli ihmeellisellä tavalla tutustunut omaan äitiinsä, joka oli myöskin tämän ylhäisen perheen palveluksessa. Hän oli vanha nainen, kurttuinen ja voimaton, mutta sai olla armosta hovissa. Vanha orjanainen oli tuntenut tyttärensä hiuksista solmitusta nauhasta, joka aina tapasi riippua Marian kaulassa. Onnetoin äiti oli jättänyt tyttärensä kruununtalon kasvatiksi. Sinne jättäessään lapsensa asetti hän nauhan hänen kaulaansa. Äidillä oli Marialle paljon kerrottavaa nuoruusvuosiensa kärsimyksistä. Kuinka tunsikaan Marian äiti itsensä onnelliseksi löytäessään ennen kuolemaansa oman lapsensa.....

Kun Marialle ilmoitetaan, että hänet lasketaan vapaaksi palveluksestaan, on hän onnellinen, kun pääsee jälleen pikku Veeransa luo. Marian äiti on tuhat kertaa onnellisempi. Hän ei halua enää jäädä tyttärestään, vaan seuraa Mariaa. Vanha Tatjana saa monen pyynnön perästä eron palveluksestaan ja hän seuraa Mariaa Lugianowien luo Osselkien kylään. Maria on siitäkään onnellinen, kun saa näyttää äidilleen oman pikku Veeransa, joka on kohta kahden vuoden vanha. Ylhäinen rouva lupasi Marialle vuotuisen apurahan, jonka Maria saa noutaa silloin kun haluaa.

Tämä oli suureksi avuksi köyhälle perheelle, joten se oli hoinen sana nuorelle äidille. Riemumielin lähtivät äiti ja tytär kotiaan kohti. Barkalan asemalta oli heidän kotilnsa kahdeksankymmentä virstaa. He pääsivät erään mahtomien mukana Osselkien kylään. He saapuivat perille Itähammäärässä ja heidän tuloansa oli aivan odottamaton. Eloa ja kiirettä syntyi Lugianowin talossa, joka oli ollut kuin mykkänä nämä kaksi vuotta. Äiti näki ilokseen pikku Veeransa voivan hyvin. Hän kävellä tepasteli ja puhua tolkkasi alkavatavalla. Lapsi vierasti äitiään yhtä hyvin, kun toistakin vierasta, joka oli hänen isoäitinsä. Veera pelosiin kätkeytyi isoisän turviin ja vilkui salaa vieraita.

Hoinen valkea loisti tuvassa. Maria laitto ilallista niistä tuomisista, joita hän sai siitä ylhäisestä paikasta, jossa oli imettäjänä palvellut. Sergei ei ollut vielä saapunut työstä kotiin. Ennen ei alettu syödä ilallista, kun Sergei kotiutui. Hetken kuluttua saapui hän ja sulki odottamansa hellittyn Mariansa syliinsä. Hänelle esitettiin Marian äiti. Sergei hämmästytti, kun hän oli luullut, samoin kuin Mariakin, että Marian äiti ei ole lainkaan elossa. Sergei toivotti vanhuksen tervetulleksi. Köyhän perheen onni oli suuri. Pian tutustui Veera äitiinsä. Pienet pehmeät kädet soluivat äidin kaulaan. Hän sai kaivatun lapsensa sulkea syliinsä.

Vanha isoäiti vaihtaa kaulaketjua pikku Veeran kanssa. Hän ottaa halvan kaulaketjun lapsen kaulasta ja asettaa siihen tilalle omansa, saman ketjun, josta äiti ja tytär tunsivat toisensa. Vanhus jumaloitsee tuota ketjua, josta hän ihmeellisellä tavalla saattoi tuntea oman kaivatun tyttärensä. Lapsi katselee isoäidin antamaa kaulaketjua säteilevin silmin. Muori on tehnyt kauniin mekon lapselle, jota hän ei ennen ollut Marialle näyttänyt. Hän asettaa sen pikku Veeran ylle. Veera on haltioissaan kaikkesta uutuudesta. Sitten saa hän sievät punaiset kengät äidiltään.

Ne asetetaan lapsen pikku jalkoihin. Kaikki tuntuu nyt niin kodikkaalta ja hyvältä. Pois on se kylmä kolkkaus, jota hän tunsi ollessaan vieraan loistavassa hovissa. Täällä kotona on niin vapaata ja rauhallista..... Oi, miten hän on onnellinen päästyään jälleen kotiin.

On kulunut paljon aikaa. Sergejin vanhemmat ovat muuttaneet manan majolle. Veera on jo kahdeksan vuotias. Hänellä on sisko ja velkko. Isoäiti soutaa karkeatekoisessa kehossa nuorinta lasta, joka on vasta vähän yli kuukauden.

On hyvin kylmiä päiviä. Vanhus muistelee sitä aikaa, kun hän orjana raatoi Usdomskin kartanossa. Muistaa kuinka hänet ryöstettiin ja lapsena jäi ilman äidin hoivaa. Tuo kehossa oleva lapsi muistuttaa hänelle oman Mariansa kasvoja silloin kun hänet ryöstettiin pois lapsensa luota. Isoäiti puhellessaan ei huomaa, että pikku Veera katsoo tuijottaa häntä. Pikku tyttö ihmeissään kuuntelee isoäidin yksinäistä puhelua. Maaliskuu on jo käsillä..... Hän lomielin voi odottaa ikänsä lltaa. Paljo ei hänellä, vanhalla orjavaimolla, lene elinikää jällellä. Vanhus hoitelee ikänsä ehtoolla tyttärensä lapsia.....

Pikku Veera kasvoi kauniksi niin kuin ruusu. Hän oli kaikkien suosikki, mutta erittäin Tatjana mummon. Veera oli täydellinen äitiensä kuva, hän oli kaunis ja lempeä. Kauniit ruskeat kiharat ympäröivät ihanita kasvoja. Tummat silmät muistuttivat tähtiä keskisyössä.

Vuodet kuluivat. Tyttö kehittyi yhä kauniimmaksi. Hän on jo neljäntoista vuotias, mutta hyvin kehittynyt. Ylhäinen nainen, jolla Maria palveli, tahtoo nähdä Marian lasta. On joulun aika ja Maria päättää noudattaa rouvan kutsua. Kovalla kiireellä valmistaa hän tyttärelleen sievän puvun, joka lisää tytön suloutta. Hänen puhdas ihonsa on kaunis ja kuultava ja soma puku yllä näyttää hän aivan kujukaiselta.

Maria ja Veera otettiin ystävällisesti vastaan. Nuori herra, jota Maria oli imettänyt, suuteli kohteliaasti entistä imettäjäänsä kädelle. Veeralle kumarsi hän kohteliaasti. Marialta tuntui oudolle katsella rinnan molempia lapsia, molemmat jotka olivat kuin hänen omansa.....

Heille tarjottiin syötävää hovissa. Veera ihmetteli, miksi siellä on niin hyvää ruokaa ja heillä kotona ei ole paljon mitään. Äiti vastasi kulkakaten, että köyhällä ei ole hyvää ruokaa. Rikkailla on kaikkea..... Ylhäinen nainen alkaa puhua:

Tiedättekö Maria Lugianow, miksi olen teidät tänne erikoisesti pyytänyt? En ole unohtanut teidän hyvyttänne..... Soisin hyvää teidän lapsellennekin..... Rouva Bodriin haluaa saada palvelukseensa teidän viehättävän tyttärensä. Hänellä on maattila lähellä Blashovassa. Hän haluaa saada lapsenhoitajan. Lapsi on kahden vuoden vanha, joten sitä voi jo tyttöden hoidella. Uskon, että Veera on kiltti tyttö, joten luulen hänet vallan sopivaksi toimeensa. Suostuteko ehdotukseeni?

Maria on hämmästynyt. Ei hän voi päättää heti mitään. — Voitte harkita asiaa ennenkuin vastaatte. Marian kurkkuun nousee kun katkera pala. Mielenliikutus on valtava. (Jatk.)

BERKELEY, CALIF.

Tämä Berkeley on perhekaupunki. Täällä on kuin olisi maalla. San Franciscoon yhdistää tämän nopeat paikallisrautat ja Ferryläivät. Se tekee tämän paikan sievät kummut mieluisiksi ja rauhallisiksi asuinpaikoiksi ja rauhallisiksi asuinpaikoiksi. Kolmas puoli rikkaille liikemiesten perheille Thousand Oaksissa onkin uusimman arkkitehtuurin mukaan rakennettuja sieviä koteja koko tihä-

sä somine kukkais- ja vihertä ruohotteen. Miellyttävä paikka perheelle. Ylhäällä maella on loistavia miljoneerien palatseja. Itä-Berkeleyssä on sivistyksen a'ijo, California yliopisto. Työläisten asuukset ovat alhaalla. Lähempänä rantaa San Franciscon lahden rannassa on suuria tehtaita jo koko paljon. Kun keuhkoain aurion punaisena laskiessa Tyynenmeren aaltoihin ja vuoret kaupungin taustana luovat synkän varjon, niin viimeset aurion säteet ikkunoihin antavat sellaisen värilohteen kuin tuhannet timanit. — Kun Campukselta kuuluu kelloilla soitetua musiikkia, "Chimes", niin tekeepä se aivan majesteettisen vaikutuksen. Laulisi olevansa tarujen maailmassa. Mutta tämä on vaan yleisnäky päältä päin ja somalta se näyttää, mutta sisältäin ei Berkeley ole mitään kummempia. Se sisältää elämääin tragetioita niin kuin suurkaupungitkin, joskin pienemmässä kaa- vassa.

Se oli tässä noin viikko ennen joulua kun pysähtyi poliisin auto erään italialaisen perheen asunnon eteen. Kodiksi sitä ei voi kutsua, olipahan tuollainen koleaan synkkä "Läpi". Mutta kumminkin se oli ainoa mahdollinen suoja nolle lapsille ja äidille, mitä voivat saada. Tämä Berkeley ei ole poikkeus siinäkään suhteessa muusta maailmasta, vaan täällä on asutopula ja köyhimmät ovat pakotettuja ottamaan suojakseen mitä vaan on ollut saatavissa ihmisasunnoksi kelpaamattomia luolia. Tuo kapitalistin kulkakivi se pelaa täälläkin peliään, nim. vuokra, korko ja liikevoitto. Näistäkin luolista ollaan tilaisuudessa kiskomaan suunnatonta vuokraa. No niin, poliisi autollaan pysähtyi tämän tällaisen kurjuuden pesän eteen ja vei isän, elikkä leivän ansaitstjan, ja niillä leivän ansaitstjolla on suuri merkitys nykyään halvoilakkin nimittäin. Se pysähdytti leipäkärryn, jolla oli tapana jättää kaksi pitkää ranskan leipää joka päivä oven taa. Ukolle olisi yitännyt unhoittua toisten omaisuutta, rahaa, tuota kultaista avainta, taskuihin. No rikoshan se on tietenkin, rikos pyhää omistusoikeutta vastaan, rikos omaisuutta vastaan. Mutta mitä oli se verrattuna siihen rikokseen, joka oli ennen jo tehty tätä isää ja äitiä ja viattomia lapsia kohtaan syöksellä heidät kurjuuteen, viemällä heidän syntymäoikeutensa maamaan, heidän elämän oikeutensa. Se on rikos, jota ei voida edes rangastakaan. Sitten kuului sieltä kovaa puhelua, kuulin äidin kimakan äänen. Se oli talon omistaja. Äiti puolusti oikeutta tuohon ainoaan turvapaikkaan. Kaikki oli häntä vastaan. Ne tulivat tuhansin iskuin, ne irvistellen ilkkuivat hänelle: häpeä köyhyys ja kurjuus. Hän oli pedon kynsisissä, se oli imenyt hänen elämän nesteensä, iskenyt kyntensä hänen ytimiinsä. Se oli inhottava ruma monsteri, joka piteli häntä säälittömän kourin. Säälilläkin, tuota halvinta tavaraa, mitä toinen ihminen voi toiselle tarjota, ei anna. Lämpöä ja osanottoa, myötätuntoa paremmin saisi tuo äiti Egyptin heikka-avikolla olevalta sphinxiltä. Lämpöä taivaan kuulta; hän oli kaikilta suunnilta puristettu yleisen tuomion ja miellipiteen muodossa. No, joulujuhlahan on hyvän tahdon ja rakkauden juhla ja ajatella, että jostakin hyväntekeväisyysseurasta tuotaisiin lapsille jotakin ja tuotilhan sitä: Pieni tyttö sai paperi nukan, siinä kaikki. Äiti valltel: olen niin kovin sairas; ja sairas hän oli sielullisesti ja ruumiillisesti.

Mutta työläiset ne olivat, jotka ojentivat uuttavan kätensä antamalla ruokaa, josta kiitos heidän puolestaan. Eräs ruotsalainen työlläinen antoi rahaa. Ja jouluaamuna hän toi kantamukseksien ruokaa. Sadattell kokomaakin hommaa, kun ei katsota missä tilassa perhe on, josta isä viettäen pois. Kirottua ulkokullaisuut-

ta. Puleraatut ihmiset, jotka eivät ole hyviä ihmisyyden tähden, vaan sen nimen, nautinnon ja kunnian tähden, jotka nousevat eli rimpuilevat rappu rapulta ylängöille valheen verhoissa astinlautanaan viattomat lapset. Heiltä on anastettu ihmisolkeus. Niin hyvät lukijat! Me Berkeleyssä olemme kehityksessä muun maailman tasolla ja siksi epä halusin sen teille kertoa. Samalla toivotan onnellista uutta vuotta kaikille! — Hilma Nylund.

Lotan syntymä

(Katkelma isommasta teoksesta.)

Kirj. E. Rautalainen.

Ohi talvi..... Kylmä, tuima. Väet Joulua jo uotti..... Puhaltaiissa tuuli huima köyhän mieleen huolta tuotti.

Tähdet tuikkii kirkkahana korkealta tähtivyöestä, niinkuin katsois ilkkuvana maailmata talviyössä.

Vongahdellen tuulen virsi laulaa puiden latvahissa: samaa virttä semähirsi kuiskii huoneen salvoksissa.

Välkkyy valo rakkasuolta jäätynehen lasin takaa. Sairaana on vaimo tuolta: lapsivuotehessa makaa.

Vottaneena nyt jo vaimo lepiä, sekä pikkulapsi. Tuosta tuumi isä aimo: — Jo nyt kävi hupaisaksi

olo torpan väen tässä, kun on tullut yksi lisää, jonka eteen elämässä uusin toivein raataa isä.

Kuulee ajatuksen Kustaan kylän reipas sauna-muori, herättäen unallustaan Kustaan ulos työhön suori:

— Lämmintä jo kiukahalta saisi tulla aika lailla, kun on päästy tanhuilta miss' on kuolo lähimalla.

Sekä että torppaan tähän tullut uusi tulokaskin, tuta saisi lämpimähän, kun on tuota runsahasti.

Peittää hymy Kustaan suuta, ääni lausuu sanat verkkaan: — Kaadan tuosta pari puuta, Johon hälle pellon perkkään.

Lisää tuohon vaimo, Anna: — Kun tuo säilyis, olemahan että saisi kirjaan panna Korven sukuun kuuluvana.

— Minkä virren tuohon veti!..... Tuoko tuosta po'es kuolla.....? — muori nopsa vastaan heti — "eiän tuosta Tuoni huolli....."

Nousee Kustaa, aamu yöhön virkuin mielin kiirehtääpi, pienen eteen ensi työhön. .... kohta sauna lämpääpi.....

HOLLANNIN JA VENÄJÄN KAUPASUHTTEET.

HAAG, jouluk. 30 p. — Hollannin hallitus on valmis tekemään kauppasopimuksen Neuvosto-Venäjän kanssa eräillä ehdoilla. Edustajakamarissa pitämässään puheessaan lausui ulkoasiain ministeri Van Garnebeck asiasta seuraavaa:

"Hallitus ei tule asettamaan esteitä kauppasuhteille Venäjän kanssa, mutta ei voi myöskään ottaa päälle vastuunalaisuutta näistä suhteista."

Tilaa Toveritar!
Kenelle ei vielä tule Toveritar tilatkoon sen heti!